సీరియల్

రాక్షసహేళి

వాణిశ్రీ

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఈజిట్ హోమ్ మినిష్టర్స్ రెసిడెన్స్?" అడిగాడు కిరణ్.

"యస్. ప్లీజ్"

"హూ ఈజ్ స్పీకింగ్ ప్లీజ్?"

"పి.ఎ. స్పీకింగ్."

"ఐ వాంట్ మిష్టర్ కౌటిల్యరావ్."

"వాటీజ్ యువర్ గుడ్ నేమ్ ప్లీజ్?"

"రాజేంద్రకుమార్. ఐయామ్ క్లోజ్ ఫ్రెండ్ టూ కౌటిల్యరావ్?"

కొద్దిసేపటి తర్వాత కౌటిల్యరావు పలికాడు.

"హల్లో...." అన్నాడు.

"నేనూ రాజేంద్రకుమార్ని" అన్నాడు కిరణ్ పెదవులు బిగబట్టి.

"అరేయ్ నువ్వా! యెప్పుడొచ్చావ్ మెడ్రాస్ నుంచి?"

"ఇప్పుడే.... బాగున్నావా?"

"ఆఁ... ఏదో అలా వున్నాను. అదేంటి నీ గొంతు అలా బొంగురుగా వుంది."

"కోల్డు....కోల్డుతో చస్తున్నాను" అని పొడిదగ్గు

దగ్గాడు.

"వెదర్ బాగా లేదులే."

"నీతో పనుండి వచ్చాను. ఎప్పుడు రమ్మంటావ్? ఇంటర్వ్యూ టైమ్ చెప్పు?"

"ఏడ్చావులే. నీకు ఇంటర్వ్యూ ఏమిటి? వెంటనే వచ్చేయ్. ఏమిటి పని?"

"మీ వాడికి.... అదే అమెరికాలో చదువుతున్నాడు చూడు సురేంద్ర.... వాడికి ఒక మాచ్ తెచ్చాను. మనవాడే ఒకడు కోయంబత్తూర్‌లో సెటిల్ అయ్యాడు. బిజినెస్ మాగ్నెట్. స్పిన్నింగ్ మిల్స్ ఓనర్. పిఫ్టీలాక్స్ డౌరీ యిస్తాడు" చెప్పాడు కిరణ్.

"డౌరీ సరే! వాడి చదువు పూర్తి కాలేదుగా....! వాడేమంటాడో! నువ్వురా ఇక్కడికి మాట్లాడుదాం."

"సాయంకాలం వస్తాను. టై సిక్స్. ఈలోగా చిన్న చిన్న పనులు చూసుకొని బయల్దేరతాను. మనవాడు.... వాడేరా అవతార కృష్ణ, స్టీల్ బిజినెస్ చేసేవాడు.... వాడెక్కడ?"

"వాడా?.... వాడు ఆ బిజినెస్‌లో దెబ్బతిన్నాడు. రెండు, మూడు సార్లు ఫైనాన్స్ హెల్ప్ చేశాను. ఎంత కని చేస్తాం? నా దగ్గరికి రావద్దని వార్నింగ్ ఇచ్చాను. ఇప్పుడు రావటంలేదు."

"అడ్రస్ తెల్సా నీకు?"

"కింగ్స్‌వేలో సప్తగిరి స్టీల్ కార్పొరేషన్ అని ఉండేది మరి."

"సరే...! నేను చూస్తాలే! జేమ్స్‌గా డెక్కడ?"

"వాడా? స్మగ్లింగ్ బిజినెస్ చేస్తూ బొంబేలో

ఉన్నాడో? ఫారిన్‌లో ఉన్నాడో?"

"ఓ.కె. ఉంటాను."

"తప్పకుండా రా. నీకోసం ఎదురుచూస్తాను. కారు వుందా? పంపించనా? అసలు ఎక్కడ దిగావు?"

"టాక్సీ తీసుకున్నాలే. రిడ్జులో దిగాను."

కిరణ్ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

"చెప్పాడా అడ్రస్?" అడిగింది విజయ.

"వాడికీ సరిగ్గా తెలిసినట్లులేదు" అన్నాడు కిరణ్.

"నిన్ను తన ఫ్రెండ్ అని నమ్మేడా?"

"అనుమానం వచ్చింది. కోల్డ్ అని బోల్తా కొట్టేశాగా! ఫిఫ్టీలాక్స్ డౌరీతో కొడుక్కి పెళ్ళిసంబంధం తెచ్చాననగానే వుబ్బిపోయి వుంటాడు. రాజేంద్రకుమార్ అనేవాడు మద్రాస్‌లో వుంటాడని మనకి తెలిసింది. అవతారకృష్ణ ఇక్కడే ఉండి వుంటాడు" అన్నాడు కిరణ్.

విజయ. కిరణ్ మాట్లాడుకుంటూ కూర్చున్నారు.

భవానీదేవి మౌనంగా వుండిపోయింది.

9

స్కూటర్ మీద కింగ్స్‌వేలో రెండుసార్లు తిరిగాడు. ఎక్కువగా ఫిలిమ్ డిస్ట్రిబ్యూషన్ కంపెనీలు కనిపిస్తున్నాయి. పైప్స్, మోటార్లు, హార్డువేర్ షాపులు వున్నాయి. సప్తగిరి స్టీల్ కార్పొరేషన్ అనే బోర్డు యెక్కడైనా తగులుతుందేమోనని ఆశ.

సూర్యోదయ స్టీల్ కంపెనీ అన్న బోర్డు చూసి ఆగాడు.

కిరణ్ని చూసి సేల్స్‌మాన్ మందహాసం చేశాడు. మేనేజర్ సీటు ఖాళీగా వుంది.

ఇనుపరాడ్స్ కట్టలు పేవ్ మెంట్ మీద పడివున్నాయి. లోపల స్టీల్ బద్దీలు, పైప్‌లు, పలుగులు దగ్గిరా కనిపిస్తున్నాయి.

"ఏం కావాలి సార్?" అడిగాడు సేల్స్ మాన్.

"సప్తగిరి స్టీల్ కార్పొరేషన్ ఎక్కడుందో కాస్త చెప్పగలరా?" అడిగాడు కిరణ్.

"సప్తగిరి స్టీల్ కార్పొరేషన్?"

"యస్....కింగ్స్‌వేలో వుండాలి."

సేల్స్‌మాన్ కొద్దిసేపు ఆలోచించాడు.

"కింగ్స్‌వేలో లేదు సార్."

"బాగా తెలుసా మీకు."

"నేను పదేళ్ళనుంచి ఇక్కడ పనిచేస్తున్నాను. నే నెప్పుడు విన్లేదు ఆ పేరు" అన్నాడు అతను.

"పోనీ మీ మేనేజర్ కి తెలుసేమో?"

"కనుక్కోండి."

"ఎక్కడ ఆయన?"

"ఒక గంటలో వస్తాడు. కూర్చోండి."

కిరణ్ అసహనంగా కదిలాడు.

"ఐరన్ షాపులు ఇంకా ఎక్కడున్నాయి?"

"హిల్ స్ట్రీట్‌లో, ఎక్కువ వున్నాయి సార్!"

"అదెక్కడ?"

"సరాసరి రాజీగంజ్ వెళ్ళండి. రైలు అండర్ బ్రిడ్జి దాటాక రైట్ సైడ్ కి తిరగండి. అదంతా హిల్ స్ట్రీటే. అటూ ఇటూ షాపులున్నాయి. కొంతదూరం పోయాక లెఫ్ట్ కి తిరగండి. మళ్ళీ రైట్ కి. ఆ రోడ్డు మళ్ళీ కింగ్స్‌వే లోకి వస్తుంది. సరిగ్గా చౌరస్తా దగ్గర కలుస్తుంది" చెప్పాడు సేల్స్‌మాన్.

కిరణ్ థాంక్స్ చెప్పి బయల్దేరాడు.

రాణిగంజ్ రైల్వే అండర్ బ్రిడ్జి దాటాక రైట్‌కి తిరిగాడు. రోడ్డు పక్కన స్కూటర్ ఆపాడు. అక్కడ చిన్న రెస్టారెంట్ వుంది. లోపలకెళ్ళి 'టీ' తాగాడు. కనిపించినంత దూరం బోర్డులు చూశాడు. 'సప్తగిరి' అనే అక్షరాలు కన్పించడంలేదు. బోర్డులు చూసుకుంటూ నడిచాడు. కొన్ని షాపుల్లో విచారించాడు. ఎవరూ చెప్పలేకపోయారు.

స్కూటర్ కింగ్స్‌వేలోకి వచ్చింది మళ్ళీ.

'సప్తగిరి స్టీల్ కార్పొరేషన్' నష్టంలో పడిపోయిందని హోమ్ మినిస్టర్ అనడం గుర్తుంది. డబ్బుకోసంవస్తే కొన్నిసార్లు హెల్ప్‌చేశాడు. తర్వాత తన దగ్గరికి రావద్దన్నాడు. ఆ తర్వాత అవతారకృష్ణ, కౌటిల్యరావుని కలుసుకోలేదు. మళ్ళీ కలిసివుంటే చెప్పేవాడు కౌటిల్యరావు.

సూర్యోదయ స్టీల్ కంపెనీ వైపు చూశాడు. మేనేజర్ సీట్లో ఒక ముసలాయన కూర్చున్నాడు. ఆయనకి అరవై ఏళ్ళు దాటి వుంటాయి. కిరణ్ ఆగిపోయాడు.

చాలా పాత విషయం కాబట్టి ఈ ముసలాయనకి తెలిసి వుంటుంది అని ఆశకలిగింది.

కిరణ్ షాపులోకి వెళ్ళగానే సేల్స్‌మాన్ పలకరించాడు. "సార్! దొరకలేదా?"

తల అడ్డంగా వూపి "లేదు. చాలా తిరిగాను" అన్నాడు.

ముసలాయన అర్థంకానట్లు చూశాడు.

కిరణ్ నమస్కారం చేశాడు.

"చెప్పండి. ఏం కావాలి మీకు?" అడిగాడు ముస లాయన.

"సప్తగిరి స్టీల్ కార్పొరేషన్ అని కింగ్స్‌వేలో వుండాలి. దాన్ని గురించి సమాచారం కావాలి" చెప్పాడు కిరణ్.

"ఎందుకు మీకు?"

"మా నాన్నగారికి జబ్బుగా వుంది. పాత స్నేహితుల్ని ఒకసారి చూడాలని కోరాడు. అందరూ వచ్చి వెళ్ళారు ఈయన తప్ప" చెప్పాడు కిరణ్.

"అవతారకృష్ణయేనా?"

కిరణ్ ముఖం వెలిగింది.

"యస్....ఆయనే? మీకు తెలుసా?"

"తెలియకపోవడం ఏమిటి? సప్తగిరి స్టీల్ కార్పొరేషన్ ఈ షాపులోనే వుండేది, పదిహేడేళ్ళక్రితం."

"ఈజిట్?"

"అప్పుడు ఇనుము ధర పడిపోయి చాలామంది నష్టపోయారు. ముఖ్యంగా అప్పులు తెచ్చినవాళ్ళు. అవతారకృష్ణ పెద్ద ఎత్తున సరుకు తెప్పించాడు. ధరపడిపోయింది. అప్పులు కట్టలేకపోయాడు. షాపు మూసేశాడు. తర్వాత అమ్మేడు. మా ఓనర్ కొని సూర్యోదయ స్టీల్ కంపెనీ అని పేరు మార్చాడు" చెప్పాడాయన.

"అవతారకృష్ణ ఎక్కడున్నాడు? ఆయన్ని కలుసుకోవాలి."

"ఎక్కడున్నాడో?" ముసలాయన పెదవి విరిచాడు.

కిరణ్ నిరుత్సాహపడ్డాడు.

కుర్రవాడు 'టీ' తెచ్చి ముందు పెట్టాడు.

"ఇప్పుడే తీసుకుని వచ్చాను" అన్నాడు కిరణ్.

"ఫరవాలేదు తీసుకోండి" అన్నాడు ముసలాయన తను గ్లాసు చేతిలోకి తీసుకుంటూ.

కిరణ్ 'టీ' తీసుకుంటూ అడిగాడు "ఈ షాపు అమ్మేసిన తర్వాత అవతారకృష్ణ సిటీలో లేడా? ఏదైనా వూరెళ్ళాడా?"

"ఎక్కడికీ వెళ్ళలేదు. సినిమా డిస్ట్రిబ్యూషన్ కంపెనీలో పార్ట్‌నర్‌గా చేరాడని తెలిసింది. ఆ తర్వాత వాడూ కన్పించలేదు" అన్నాడాయన.

కిరణ్‌లో ఆశ కలిగింది మళ్ళీ.

"ఈ కింగ్స్‌వేలో వందల సంఖ్యలో వున్నాయి సినిమా కంపెనీలు. ఆయన యే కంపెనీలో చేరాడో ఐడియా వుందా మీకు?"

ముసలాయన తల అడ్డంగా వూపాడు.

"షాపు అమ్మేశాక అవతారకృష్ణ మిమ్మల్ని యెప్పుడైనా కలిశాడా?"

"రోడ్డుమీద కన్పించేవాడు. అప్పుడు మాట్లాడేవాడిని. ప్రత్యేకంగా మేము ఎప్పుడూ కలుసుకోలేదు. ఆ అవసరంలేదు."

"మీ మాటల్లో తనిప్పుడు ఏం చేస్తున్నాడో చెప్పి వుంటాడు. ప్లీజ్ గుర్తుకు తెచ్చుకోండి" కిరణ్ రిక్వెస్టు చేశాడు.

ఇంతలో ఎవరో కస్టమర్ వచ్చాడు.

ముసలాయన కస్టమర్‌తో మాట్లాడుతున్నాడు.

"సార్! నేను మళ్ళీ రేపు కలుసుకుంటాను. కొంచెం జ్ఞాపకం తెచ్చుకోండి ప్లీజ్" అన్నాడు కిరణ్.

ముసలాయన తల వూపాడు.

ఆయన మనసులో జ్ఞాపకాల పుటలు తెరుచుకోవ

దానికి కొంత సమయం అవసరం అని భావించాడు కిరణ్.

అతను చెప్పినట్లుగా మర్నాడు వెళ్ళలేదు కిరణ్. ఆ రోజుగూడా ఆలోచించుకోవడానికి టైమ్ ఇచ్చాడు. తర్వాత ఆదివారం వచ్చింది.

సోమవారం ఉదయం వెళ్ళాడు.

కిరణ్ని చూసి ముసలాయన నవ్వాడు పలకరింపుగా.

"సార్! ఏమైనా జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నారా?" ఆత్రంగా ప్రశ్నించాడు.

"ఎప్పటి సంగతో ఏం జ్ఞాపకం వుంటుంది? అయితే మా ఇంటి దగ్గర వెంకట్రావ్ అని డిస్ట్రిబ్యూటర్ వున్నాడు. ఎప్పట్నుంచో మూడైదేళ్ళుగా సినిమా బిజినెస్‌లో వుంటున్నాడు. ఆయన్ని కనుక్కుందామను కున్నాను. కాని వూరెళ్ళాడు. ఈ రోజు వస్తారని చెప్పారు ఇంట్లో. వచ్చాడేమోగూడా!" చెప్పాడాయన.

"మీ పేరు అడగనే లేదు."

"నా పేరు ఏకాంబరం."

"నా పేరు కిరణ్."

"అయితే మీ నాన్నకి ఆయనకీ ఉత్తరాలు గూడా లేవా?" ప్రశ్నించాడు ఏకాంబరం.

"ఎవరి గొడవల్లో వాళ్ళుండిపోయారు" అని కిరణ్ యేదేదో కల్పించి చెప్పాడు.

"వెంకట్రావుగారు వచ్చారేమో కనుక్కుంటారా?" అడిగాడు కిరణ్.

ఏకాంబరం పైకేబులులోనుంచి కాగితాల బొత్తి పైకి తీశాడు. అందులో ఎప్పటివో రకరకాల కాగితాలు,

నలిగి, నల్లబడి, మడతలుపడి కన్పించాయి. వాటి మధ్య నుంచి చిన్న నోట్ బుక్ బైటపడింది. అందులో వున్న టెలిఫోన్ నెంబర్ తీసి డైల్ చేశాడు.

"హల్లో.... వెంకట్రావుగారా!"

"యస్. మీరెవరు?"

"నేను ఏకాంబరాన్ని మాట్లాడుతున్నానండీ. మీతో కొంచెం పనిపడింది. ఇప్పుడు వీలౌతుందంటారా?"

"ఫరవాలేదు రండి" అన్నాడు వెంకట్రావు.

ఏకాంబరం రిసీవర్ పెట్టి "రమ్మన్నారు బాబూ! వెళ్దామా?" అన్నాడు.

కిరణ్ తల వూపాడు.

ఏకాంబరం టెలిఫోన్ బుక్‌లో తను ఫోన్ చేసిన నెంబర్ వేసి "బాబూ ఒక రూపాయి ఇవ్వు" అన్నాడు.

కిరణ్ ఇచ్చాడు.

"ఏమనుకోకు. నేను ఇటువంటి విషయాల్లో ఖచ్చితంగా వుంటాను. టెలిఫోన్ చేతిలోవుంది గదా అని నేను ఇష్టం వచ్చినట్లు వాడుకోను. ఎవరు ఫోన్ చేసినా రూపాయి వసూలు చేసి ఎక్కౌంట్‌లో జమచేస్తాను. ఆఖరికి నేను కాల్ చేసినాసరే!" అన్నాడు ఏకాంబరం.

"మీ పద్ధతి బాగుందండీ. గుడ్ ప్రిన్సిపల్" మెచ్చుకున్నాడు కిరణ్.

"సిన్సియారిటీ వుండాలి మనిషికి. అటువంటి వాడికి దిగులు వుండదు లోకంలో. నేనింత ముసలివాడినై పోయినా మా ఓనర్ నన్ను వదలడంలేదు. ఎందుకంటావ్ మరి?"

"మీ సిన్సియారిటీవల్ల" అన్నాడు కిరణ్.

ఏకాంబరం ముఖంలో తృప్తి కనిపించింది.

కిరణ్ స్కూటర్ మీద ఇద్దరూ బయల్దేరారు.

ద్వారకా ఫిలింస్ దగ్గర ఆగారు ఇద్దరూ.

ఆఫీసు లోపల చల్లగా వుంది. ఎయిర్ కండిషనర్ శబ్దం చేస్తోంది. వెంకట్రావు ఒక్కడే కూర్చున్నాడు. ఇంకా బిజినెస్ మొదలుకాలేదులా వుంది. స్టాఫ్ తప్ప యెవరూ లేరు.

కిరణ్ గోడలచుట్టూ తగిలించిన స్టిల్స్ చూశాడు. కొన్ని వాల్ పోస్టర్స్ కూడా వున్నాయి.

వెంకట్రావ్ ప్రక్కన రాక్ లో శందరోజులు నడిచిన చిత్రాల తాలూకు షీల్డ్సు వున్నాయి.

"చాలా ఆశ్చర్యంగా వుందే మీకు నాతో ఏదో పని పడడం. కొంపదీసి యేదైనా సినిమాతీద్దామనుకుం టున్నారా?" అని వెంకట్రావ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"సినిమా తీసేవాడిలా కనిపిస్తున్నానా మీకు? భలే వారే! ఆ తాహతే వుంటే కోట్లో గుమస్తా నౌకరీ యెందుకు చేస్తాను" అన్నాడు ఏకాంబరం.

వెంకట్రావు లావుగా, నల్లగా వున్నాడు. తల తెల్లగా నెరిసిపోయింది. మనిషి ఆరోగ్యంగా దృఢంగా వున్నాడు. నవ్వుతూ, నవ్వించే తత్వం ఆయనదని పరి చయం అయిన వెంటనే తెలుసుకున్నాడు కిరణ్.

"ఎవరీ కుర్రాడు?" అడిగాడు వెంకట్రావ్.

"ఇతని పనిమీద వచ్చాను" చెప్పాడు ఏకాంబరం.

"సినిమాలో వేషం కోసమా?" నవ్వాడు వెంకట్రావు.

"మీ కళ్ళకి అందరూ సినిమా మనుషుల్లాగా కని పిస్తారులాగుందే" అన్నాడు ఏకాంబరం నవ్వుతూ.

"కామెర్ల రోగికి లోకం అంతా పచ్చగా కన్పించి

నట్లు" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"చెప్పండి" అన్నాడు ఏకాంబరం కిరణ్‌ని వుద్దేశించి.

"మా నాన్న, అవతారకృష్ణగారు చిన్నప్పటి ఫ్రెండ్స్."

"అవతారకృష్ణ ఎవరు?" ప్రశ్నించాడు వెంకట్రావు.

"ఒకప్పటి మా షాపు ఓనర్ ఆయన. సప్తగిరి స్టీల్ కార్పొరేషన్ అని నడిపాడు, లాస్‌లో అమ్మేశాడు" చెప్పాడు ఏకాంబరం.

"ఐ సీ...." అన్నాడు వెంకట్రావు.

"స్టీల్ షాప్ అమ్మేసిన తర్వాత ఆయన ఒక ఫిలిం డిస్ట్రిబ్యూషన్ కంపెనీలో పార్ట్‌నర్‌గా చేరానని చెప్పాడు. ఆ వివరాలు మీకు తెలుస్తాయేమోనని వచ్చాం."

"ఎన్నాళ్ళ క్రితం సంగతి మీరు చెప్పేది?" అడిగాడు వెంకట్రావ్.

"పదిహేను, పద్దెనిమిదేళ్ళు అయింటేమో?" అన్నాడు ఏకాంబరం.

"మీరు ముప్ఫైఏళ్ళ నుంచి ఈ లైన్‌లో వున్నారని ఏకాంబరంగారు చెప్పారు. ఆయన గురించి మీకు తప్పకుండా తెలిసివుంటుందని వచ్చాం" కిరణ్ అన్నాడు.

"కరెక్ట్. మొదట్లో నేను బెజవాడలో రిప్రజెంటిటివ్‌గా వుండేవాణ్ని. ఈస్టిండియా కంపెనీ అని వుండేది. అక్కడ్నుంచి ట్రాన్స్‌ఫర్ మీద సికింద్రాబాద్ వచ్చాను. ఆంధ్రప్రదేశ్ ఏర్పడ్డాక బిజినెస్ పెరిగింది. సీనియార్టీమీద ఇన్‌స్పెక్టర్‌గా, ఎకౌంటెంట్‌గా, తర్వాత కొన్ని కొత్త కంపెనీలలో మేనేజర్‌గా పని

చేశాను. ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి పార్టనర్‌షిప్‌లో ఒక కంపెనీ మొదలు పెట్టాం. అయితే కలిసిరాలేదు. విడిపోయాం. ప్రస్తుతం నేనొక్కడినే సోల్ ప్రొప్రయిటర్‌ని, నో పార్టనర్స్. హాయిగా వుంది ప్రాణానికి" వెంకట్రావ్ తన గురించి చెప్పుకు పోయాడు.

"అవతారకృష్ణగారు మీకు తెలిసే వుంటుంది" కిరణ్ గుర్తుచేశాడు.

"ఎక్కడో విన్నట్లే ఉందయ్యా పేరు. గుర్తురావడం లేదు" అని కొంచెంసేపు ఆలోచించాడు.

బజర్ నొక్కాడు.

బాయ్ వచ్చి నిల్చున్నాడు.

టీ తెమ్మని చెప్పాడు. అట్లాగే మేనేజర్‌ని పిలవమన్నాడు.

మేనేజర్ వచ్చాడు. ఆయనకీ అరవై ఏళ్ళు వుంటాయి.

"ఏమయ్యా! నీకేమైనా గుర్తుందా? పదిహేడేళ్ళ క్రితం అవతారకృష్ణ అని ఎవరైనా మన లైన్‌లో వున్నాడా? అప్పుడు పెట్టిన కొత్త కంపెనీలో పార్టనర్‌గా చేరాడట" అడిగాడు వెంకట్రావ్.

"అప్పుడు దివ్య ఫిలింస్ అని కొత్త కంపెనీ పెట్టారు సార్! అందులో పాతికమంది పార్టనర్స్ వుండేవాళ్ళు. మీకు గుర్తుండే ఉంటుంది" అన్నాడు మేనేజర్.

"అవునండీ ఏకాంబరంగారూ! కొన్ని కంపెనీల్లో మేనేజర్లు, కాస్త సంపాదించిన రిప్రజెంటేటివ్‌లు పాతికమంది కలిసి 'దివ్య' అని కంపెనీ పెట్టారు ఆ రోజుల్లో ఒక పెద్ద హీరోని నమ్ముకుని" చెప్పాడు వెంకట్రావ్.

"ఆ కంపెనీ యెక్కడుంది?" ఆతృతగా అడిగాడు

కిరణ్.

"ఇంకెక్కడుంది? ఏట్లో వుంది" అని పకపక నవ్వాడు వెంకట్రావు.

"ఇద్దరు, ముగ్గురు పార్ట్నర్స్ వుంటేనే లేనిపోని గొడవలు, తగాదాలు, మనస్పర్థలు తగలబడి కంపెనీ ముక్కలు, చెక్కలై పోతుంది. సినిమా కంపెనీలే అంత. అందులోను పాతికమంది పార్ట్నర్స్ వుంటే చెప్పే పనేముంది. రెండు, మూడేళ్ళకే దివాలాతీసి, కంపెనీ బోర్డు తిప్పేశారు" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"పార్ట్నర్స్ అంతా యేమైపోయారు?" అడిగాడు ఏకాంబరం.

"చెట్టు కొకళ్ళు, పుట్టకొకళ్ళు. అప్పులపాలైపోయి కింగ్స్ వేలో ఎట్లా తిరుగుతారు? ఎటుపోయారో? చిప్ప తీసుకుని అడుక్కుంటూ వుండివుంటారు" పకపక నవ్వాడు వెంకట్రావు.

"అందులో ఒక పార్ట్నర్ అయినా యిప్పుడు ఈ ఫీల్డులో లేడా?" అడిగాడు కిరణ్.

"వుండి వుంటార్లే! ఏమయ్యా! ఆ గుంపులో ఎవడన్నా బతికున్నాడా ఇప్పుడు?" వెంకట్రావ్, మేనేజర్ని అడిగాడు.

మేనేజర్ బట్టతల గోక్కున్నాడు.

కొన్ని క్షణాలు కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

దెయ్యం పట్టినవాడిలా ముందుకూ, వెనక్కీ వూగాడు.

"లక్ష్మణ్ అని ఒకడున్నాడు సార్! ఏడుకొండలు కంపెనీలో రిప్రజెంటేటివ్ గా పని చేస్తున్నాడు" చెప్పాడు మేనేజర్.

"అదెక్కడి కంపెనీ?" కొంచెం ఆశ్చర్యపోయాడు

వెంకట్రావ్.

"ఏడుకొండలని మీకు తెలుసుసార్! ఈస్టిండియాలో బాయ్‌గా పనిచేశాడు. వాడే ఇప్పుడు నాలుగు డబ్బాలు కొని నేషనల్ కంపెనీ మెట్లకింద గదిలో కంపెనీ ఓపెన్ చేశాడు" అన్నాడు మేనేజర్.

"వాడా? వాడు మా కంపెనీలో ఫాయిలు అందించేవాడు. వాడొక కంపెనీ పెట్టాడా? బాగుంది. బాయ్‌లు కంపెనీలు పెడుతున్నారు. కంపెనీ ప్రొప్రయిటర్లు బాయ్‌లైపోతున్నారు. చూశారా ఏకాంబరంగారూ సినిమాఫీల్డు మహిమ" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"అంతేకదండీ మరి. బళ్ళు ఓడలు. ఓడలు బళ్ళు అవుతాయని పెద్దలు వూరికే అన్నారా!" అన్నాడు ఏకాంబరం.

"ఆ లక్ష్మణ్ యెవరో చూపించండి. నేను కనుక్కుంటాను ఆయన్ని" అన్నాడు కిరణ్.

"కింగ్స్‌వేలో సరాసరి వెళ్ళిపోండి. రైల్వే అండర్ బ్రిడ్జి వుందిగదా! అదే లైబుల్ నూరాన్ దాటాక, కొంచెం ముందుకు వెళ్తే రైట్ సైడ్ మేడమీద నేషనల్ కంపెనీ ఉంటుంది. దాని మెట్లకింద వుంటుంది ఏడుకొండలు కంపెనీ. చాలా ఈజీ" చెప్పాడు మేనేజర్.

కిరణ్ థాంక్స్ చెప్పాడు.

10

మెట్లక్రింద గదికి 'ఏడుకొండలు మూవీస్' అని బోర్డు కనిపించింది.

కిరణ్ స్కూటర్ పార్క్ చేసి వెళ్ళాడు.

గదిముందు రెండుబోర్డులు అటు ఇటూ పెట్టివున్నాయి.

ఏళ్లై ఏళ్ళనాటి చిత్రాలు రెండు అవి. 'దుశ్శాసన వధ' 'శ్రీలక్ష్మి వ్రత మహాత్మ్యం' సినిమా పోస్టర్స్ బోర్డుకి అతికించి వున్నాయి. అందులో వున్న యాక్టర్స్ ఎవరో కిరణ్‌కి అంతుబట్టలేదు.

కిరణ్ గదిముందు ఆగాడు. లోపలకు వెళ్ళాలంటే గుహలోకి ప్రవేశించినట్లు వంగి వెళ్ళాడు.

లోపల టేబుల్ ముందు కుర్చీలో కూర్చున్న వ్యక్తి "రండి సార్!" అన్నాడు.

అతను పొట్టిగా, ఎర్రగా ఉన్నాడు. నోట్లో కిళ్ళీ ఉంది. నోరు ఎర్రగా పాము నోరులా కనిపిస్తోంది.

కిరణ్ వంగి లోపలకు ప్రవేశించాడు.

అదోక రకమైన వాసని కొడుతోంది లోపల. తుప్పు పట్టిన డబ్బాలు, రాక్‌లో ఫిలిమ్ రీల్స్ ఉన్నాయి. షోకేస్‌లో మరికొన్ని చిత్రాల స్టిల్స్ కనిపిస్తున్నాయి.

"చెప్పండి ఏ సెంటర్ మీద?" అడిగాడు అతను.

"సారీ! నేను బిజినెస్ మీద రాలేదు" అన్నాడు కిరణ్.

అతను కొంచెం ఆశ్చర్యపోయినట్లు కనిపించాడు.

"లక్ష్మణ్ అనే ఆయన మీ దగ్గర పనిచేస్తున్నాడని తెలిసింది. ఆయన కావాలి."

అతను ఎగాదిగా చూసి "మీ చుట్టమా లక్ష్మణ్?" అన్నాడు.

"కాదు" అన్నాడు కిరణ్.

ఏడుకొండలు బెల్ కొట్టాడు.

ఎవరూ రాలేదు.

మళ్ళీ కొట్టాడు. రెండు మూడుసార్లు గట్టిగా కొట్టాడు.

"ఈ బద్మాష్ యెక్కడికి పోయాడో?" అని విసుక్కున్నాడు.

"కూర్చోండి. లక్ష్మణ్ ఎక్కడున్నాడో చూస్తా!" అని లేచి వెళ్ళాడు.

పావు గంట గడిచింది.

లోపల వుక్కపోతగా వుంది.

కిరణ్ అసహనంతో కదిలాడు. ఎంతకీ ఏడుకొండలు రావడంలేదు. ఇక ఆ గుహలో కూర్చోలేక బైటపడ్డాడు.

అప్పుడు కన్పించాడు ఏడుకొండలు. అతని ప్రక్కనే సన్నగా వున్న మనిషి లక్ష్మణ్ అని వూహించాడు కిరణ్.

"ఇతనే సార్ లక్ష్మణ్" అన్నాడు ఏడుకొండలు.

లక్ష్మణ్ ఎగాదిగా చూశాడు కిరణ్ వంక.

"నా పేరు కిరణ్! మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి. రండి అలా హోటల్లో కూర్చుందాం" అన్నాడు.

లక్ష్మణ్ కి ఏభై ఏళ్ళుంటాయి. ఇంకా యెక్కువే ఉన్నవాడిలా కనిపిస్తున్నాడు. మాసిన లాల్చీ, పైజామా పెరిగిన గడ్డం, జీర్ణావస్థలో ఉన్న హవాయ్ చెప్పులు అతని దరిద్రాన్ని తెలియచేస్తున్నాయి. ముఖం పీక్కుపోయి, కళ్ళు గుంటలు పడ్డాయి. ఏదో జబ్బునపడ్డ మనిషిలా ఉన్నాడు.

కిరణ్ కి అతన్ని చూస్తే జాలివేసింది.

"నాతో ఏం పని?" అన్నాడు లక్ష్మణ్.

"చెప్తాను పదండి" అని ఇరానీ రెస్టారెంట్ లోకి దారితీశాడు కిరణ్.

బేరర్ వచ్చి నిల్చున్నాడు.

"ఏం తీసుకుంటారు?" అన్నాడు కిరణ్.

"చాయ్."

"సమోసా, బిస్కెట్స్ తీసుకురా" చెప్పాడు కిరణ్.

బేరర్ ప్లేటునిండా తెచ్చిపెట్టాడు.

"తీసుకోండి...." అని బిస్కెట్ నోట్లో పెట్టుకున్నాడు కిరణ్.

"లక్ష్మణ్ సమోసా తీసుకున్నాడు.

"చాలారోజుల క్రితం మీరు దివ్య ఫిలిమ్స్‌లో పార్ట్‌నర్‌గా వుండేవారు కదూ!"

లక్ష్మణ్ కొంచెం ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అవును. ఏం?" అన్నాడు.

"ఏంలేదు 'దివ్య' కంపెనీలో పాతికమంది పార్ట్‌నర్స్ వుండేవారు. రెండు మూడేళ్ళ తర్వాత అది దివాలా తీసింది."

"కరక్టే! ఎందుకు ఇవన్నీ అడుగుతున్నారు?"

"మీ పాతికమందిలో అవతారకృష్ణ వుండాలి. అతను ఇప్పుడు యెక్కడున్నాడు? మీకు తెలిసి వుంటుందని వచ్చాను" అన్నాడు కిరణ్.

"అతను ఇప్పుడు కన్పించడంలేదండీ" అన్నాడు లక్ష్మణ్.

కిరణ్‌కి నీరసం ముంచుకొచ్చింది.

"సినిమా ఫీల్డులో మాత్రంలేదు. 'దివ్య' క్లోజ్ చేశాక అతను నాందేడ్‌లో ఒక థియేటర్ లీజుకి తీసుకుని పిక్చర్ నడిపించాడు. అప్పుడు కనిపించేవాడు తరచుగా. ఆ తర్వాత అందులోగూడా కలిసిరాలేదని తెలిసింది."

"సో....మీకు కనిపించక ఎన్నేళ్ళయి వుంటుంది?"

"పన్నెండేళ్ళు పైనే."

"నాందేడ్‌లో ఏ థియేటర్ లీజ్‌కి తీసుకున్నాడు?"

"చాంద్."

ప్లేట్‌లో సమోసాలు, బిస్కట్స్ ఖాళీ అయ్యాయి. మూడొంతులు లక్ష్మణ్ లాగించేశాడు. ఆర్థికంగా అతను చితికిపోయాడు. తిండికిగూడా గడవడంలేదేమో? అనుకున్నాడు కిరణ్.

బేరర్ 'టీ' తెచ్చాడు.

'టీ' తీసుకున్నాక "థాంక్యూ వెరీమచ్ లక్ష్మణ్ గారూ" అంటూనే జేబులోనుంచి వందనోటుతీసి అతని చేతిలో పెట్టాడు.

"భలేవారే నాకెందుకు? నేను మీకేం చెప్పలేక పోయాను అతని గురించి" అన్నాడు లక్ష్మణ్ మొహమాట పడుతూ.

"ఫరవాలేదు. చెప్పింది చాలు" అన్నాడు కిరణ్ అతని గుప్పిట మూస్తూ.

లక్ష్మణ్ ముఖంలోకి కొంచెం కళ వచ్చింది. వంద నోటు చాలాకాలం తర్వాత జేబులో పడినందుకేమో? కిరణ్ తిరుగుముఖం పట్టాడు.

అప్పటికి రెండు కావొచ్చింది.

విజయ సోఫాలో కూర్చుని ఎదురు చూస్తోంది అతని కోసం.

"లంచ్ పూర్తయిందా?" అన్నాడు.

"లేదు. నీకోసం ఎదురు చూస్తున్నాను" అంది విజయ.

"ఎందుకు అనవసరంగా వెయిటింగ్?" అన్నాడు.

"అమ్మ ఇప్పుడే భోజనం చేసి రెస్టుతీసుకుంటోంది. పద మనం కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కానిద్దాం" అని లేచింది

విజయ.

"అవతారకృష్ణ గాడు అంత సులభంగా దొరికేటట్లు లేడు." అని జరిగిందంతా చెప్పాడు కిరణ్.

"అయితే నాందేడ్ వెళ్ళాలా ఇప్పుడు?" అంది విజయ.

"వెళ్ళకపోతే ఎలా మరి?" అని నవ్వాడు.

"నేను గూడా వస్తాను."

"ఎందుకు అనవసరంగా. ఈ పూట బయల్దేరి రాత్రికి అక్కడికి చేరుకుంటాను. రేపు పనిచూసుకుని వచ్చేస్తాను. అక్కడ చూసేందుకు మాత్రం ఏం వున్నాయి?" అన్నాడు కిరణ్.

"నాకు ఇంట్లో బోర్‌గా వుంటుంది."

"భరించాలి తప్పదు. ఇకనుంచి నువ్వు బైటపడకుండా కార్యక్రమాలు నడిపించాలి. అసలు హోమ్ మినిష్టర్ కొడుకు విషయంలో గూడా అనవసరంగా బైటపడ్డావని పించింది. నాలుగు హత్యలు చేయదల్చుకున్నప్పుడు ఎంత సీక్రెట్‌గా వుండాలో నీకు తెలీదు. పోలీసుల దృష్టి మనమీద యేమాత్రం వుండగూడదు."

"ఆల్ రైట్ కిరణ్. ఇక నువ్వు చెప్పినట్లు వింటాను సరేనా?" అంది విజయ.

"హత్య చేయాలి. చంపింది ఎవరో తెలియగూడదు. 'మిస్ ఎక్స్' అని గందరగోళం క్రియేట్ చెయ్యాలి."

"మిస్ ఎక్స్. వెరీగుడ్ కిరణ్. భలే పేరు సూచించావ్! రియల్లీ వండర్‌ఫుల్. నాకు బాగా నచ్చింది."

"సరే ఆ పేరుతోనే హత్యలు చెయ్యి! విష్ యూ ఆల్ ద బెస్టు" అని నవ్వాడు కిరణ్.

11

నాందేడ్ వచ్చేసరికి పన్నెండు దాటింది.

అప్పటికే బాగా అలసిపోయాడు.

సినిమా హాలుకి వెళ్ళి ఎంక్వయిరీ చేసే టైమ్‌లేదు. సెకండ్ షో ముగుస్తూ వుండొచ్చు.

ఆటో ఎక్కి లాడ్జింగ్‌కి తీసుకెళ్ళమన్నాడు.

మమతా లాడ్జి అది.

ఆటోవాలా సూట్‌కేస్ తీసుకుంటే కిరణ్ అన్నాడు "ఇది బాగుంటుందా? ఇంకా మంచి లాడ్జింగ్‌కి తీసుకెళ్లు దూరమైనా ఫరవాలేదు."

"ఏ అచ్ఛా లాడ్జి సాబ్. ఫస్టు క్లాస్" అన్నాడు ఆటోవాలా.

రిసెప్షన్‌లో విజిటర్స్ బుక్‌లో కాలమ్స్ పూర్తిచేసి వందరూపాయలు అడ్వాన్స్ ఇచ్చాడు కిరణ్.

ఆటో అతను అక్కడే నిల్చుని వున్నాడు ఫేర్ ఇచ్చేసిన తర్వాతగూడా.

కౌంటర్లో కూర్చున్న అతను ఐదు రూపాయలు చేతిలో పెట్టాడు. ఆటోవాలా 'సుక్రియా' చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. అతను మంచి లాడ్జి అని తెచ్చింది టిప్ కోసం అన్నమాట. కిరణ్ నవ్వుకున్నాడు.

రూమ్ ఫరవాలేదు. ఫోమ్ బెడ్, ఫాన్, అటాచ్‌డ్ బాత్‌రూమ్ వున్నాయి. రెంట్ గూడా చీప్. లాడ్జి పాతది. మోడరన్ ఫెసిలిటీస్ లేవు.

కిరణ్ స్నానంచేసి రిలాక్స్ అయ్యాడు.

బెడ్‌షీట్స్ తెల్లగా మల్లెపువ్వులా వున్నాయి. రూమ్ బాయ్ అతనిముందే మార్చాడు.

తలుపు తట్టిన చప్పుడైంది.

బోల్టు తీశాడు.

బెడ్ షీట్స్ మార్చిన కుర్రాడు.

"సార్ ఏం కావాలి? యేదైనా తెమ్మంటారా? డ్రింక్స్ గాని...."

"వద్దు. డిన్నర్ చేసే వచ్చాను" అన్నాడు కిరణ్.

"సార్...." ఆ కుర్రాడు యేదో చెప్పడానికి మొహమాట పడుతున్నట్లు అతనికి తోచింది.

"చెప్పు. ఏమిటి?"

"సార్! మీకు లేడీస్ కావాలా?" ఆ కుర్రాడు అడిగాడు.

కిరణ్ చురుగ్గా చూశాడు.

గది బైట వరండాలో ఇద్దరు అమ్మాయిలు 'షో' చేస్తున్నారు.

కిరణ్ కి అర్థమైంది. ఈ లాడ్జిలో బ్రోతల్ బిజినెస్ చేస్తున్నారు.

"అక్కర్లేదు" తలుపు మూసి బోల్టు పెట్టాడు.

'దర్టీ లాడ్జ్' గొణుక్కున్నాడు.

జర్నీ వల్ల శరీరం అలిసిపోయింది. వెంటనే నిద్ర పట్టింది.

ఎవరో తలుపు తడుతున్న చప్పుడు.

నిద్రలో లీలగా వినిపిస్తోంది.

కలా? నిజమో? అర్థం కాలేదు.

డోర్ బాదుతున్నారు ఎవరో. చప్పుడు ఎక్కువైంది. కిరణ్ కి మెలకువ వచ్చింది, కళ్ళు తెరచి చూశాడు. తను లాడ్జిలో నిద్రపోతున్నాడు.

'ప....' ఎవరో తలుపు తడుతున్నాడు. చిరాకు కలిగింది. లైట్ ఆన్ చెయ్యకుండానే తలుపు బోల్టు

తీశాడు. బెడ్ లైట్ వెలుగు మసక మసకగా వుంది గదిలో.

ఎదురుగా పోలీసులు. ఇద్దరు కాన్‌స్టేబుల్స్.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ సర్...." మర్యాదగా అన్నాడు ఒక కాన్‌స్టేబుల్.

"ఏం కావాలి మీకు?" చిరాకుగా అన్నాడు కిరణ్. పోలీసులు రైడ్ చేశారని అతనికి అర్థమైంది.

"లోపల ఎవరైనా వున్నారేమోనని!" మరొక కాన్‌స్టేబుల్ అన్నాడు.

ఇద్దరూ హిందీలోనే మాట్లాడుతున్నారు.

"ఎవరుంటారు?"

"చూద్దాం సర్. మా డ్యూటీ మేము చెయ్యాలిగదా సార్!"

"ఎవరూ లేరు." అన్నాడు కిరణ్.

"ప్లీజ్ లైటు వేయండి." రిక్వెస్ట్ చేశాడు కానిస్టేబుల్.

ట్యూబ్ లైటు వెలుగు తెల్లగా గదిలో పరుచుకుంది.

"ఆ బెడ్ మీద పడుకున్నదెవరు?" అప్పటివరకు రిక్వెస్టింగ్ ధోరణిలో మాట్లాడిన కానిస్టేబుల్ గొంతు కఠినంగా పలికింది.

కిరణ్ అదిరిపోయాడు బెడ్ వైపు చూసి. అతని నిద్ర మత్తు దెబ్బకి ఎగిరిపోయింది.

అది రెండు బెడ్లు అనించిన విషయం చూడగానే గ్రహించాడు. తను ఒక్కడే పడుకున్నాడు. పక్క బెడ్ ఖాళీగానే వుంది.

కాని ఇప్పుడు చూస్తే ఎవరో ముసుగు కప్పుకుని నిద్ర పోతున్నారు.

"చెప్పండిసార్? ఎవరు?" రెట్టించాడు కానిస్టేబుల్.

కిరణ్ తల అడ్డంగా వూపాడు.

"నో....ఎవరో నాకు తెలీదు." అరిచాడు.

"భలే పెద్దమనిషివయ్యా!...." అని కానిస్టేబుల్ వెళ్ళి దుప్పటి లాగేశాడు.

కిరణ్ కళ్ళు జిగేలుమన్నాయి.

బెడ్‌మీద ఎవరో అమ్మాయి. మంచి వయసులో వుంది. నడుంపైన ఏమీలేదు. తెల్లటి శరీరం. ఆమె గుండెలు కదులుతూ కిరణ్‌కి మతిపోగొట్టాయి. నడుము క్రింద లుంగీ చుట్టుకుంది. గుండ్రటి ముఖం. చూడ్డానికి చదువు, సంస్కారం వున్న అమ్మాయిలా కనిపిస్తోంది.

కానిస్టేబుల్ దుప్పటి లాగెయ్యగానే ఆమె కెవ్వున కేక వేసి చేతులు గుండెలకు అడ్డంపెట్టుకుని ఒక్క గెంతు గెంతింది బెడ్‌మీదనుంచి. హేంగర్‌కి వ్రేలాడుతున్న తెల్లటి షర్టు వేసుకుంది.

"వాట్ హేపెండ్ డార్లింగ్? ఎవరు వీళ్ళంతా?" ఆందోళనగా అడిగింది ఆమె.

కిరణ్‌కి బుర్ర వేడెక్కిపోయింది. మనస్సు మొద్దు బారినట్లయింది.

ఎవరీ అమ్మాయి?

గదిలోకి ఎలా ప్రవేశించింది?

ఏమిటీ మోసం?

అతనికి ఏమీ అంతుపట్టడంలేదు. రాత్రి ఈ అమ్మాయి తన బెడ్‌మీదనే పడుకుందా? తన ప్రక్కనే నిద్ర పోతోందా?

"వాటీజ్ దిస్ మిస్టరీ?"

కిరణ్ బుర్రలో ప్రశ్నలు పుట్టుకొస్తున్నాయిగాని

ఒక్కదానికీ సమాధానాలు దొరకడంలేదు.

"ఎవరు నువ్వు? ఏమిటి నీ నాటకం?" గట్టిగా అరిచాడు కిరణ్.

"నేనెవరా? నాటకమా? వాట్ నాన్సెన్స్ యూ ఆర్ టాకింగ్?" ఆమె ఇంగ్లీషు దంచేస్తోంది.

"రాత్రి బస్టాండ్‌లో కలిశావు. రాత్రంతా గడిపితే రెండు వందలు ఇస్తానన్నావు. సగం రాత్రి అయిపోయిందిలే అని ఒప్పుకున్నాను. లేకపోతే నైట్‌కి ఐదొందలు వసూలు చేసేదాన్ని."

కిరణ్‌కి కేసు అర్థమైంది. ఈ లాడ్జివాళ్ళు, పోలీసులు, కలిసి తనను బ్లాక్‌మెయిల్ చెయ్యడానికి కుట్ర పన్నుతున్నారు.

లాడ్జి మేనేజర్ వచ్చాడు "ఏం జరిగింది?" అంటూ. పోలీసులు అతనిమీద మండిపడ్డారు.

గదిలోకి ఎవరెవరో వస్తున్నారు. ప్రక్క రూమ్స్‌లో దిగిన పాసింజెర్స్ గూడా నిద్రలేచి తమాషా చూస్తున్నారు.

కిరణ్‌కి మండిపోయింది.

మరీ ఇంత అన్యాయమా?

ఇంత మోసమా?

లాడ్జి మేనేజర్ అతన్ని ప్రక్కకి తీసుకెళ్ళి చెవులో చెప్పాడు "సార్! ఐదొందలు ఇవ్వండి. పోలీసులతో రాజీ చేస్తాను."

"నో...." అరిచాడు కిరణ్. "ఆ అమ్మాయి ఎవరో నాకు అసలు తెలియదు. నా గదిలోకి ఎట్లా వచ్చిందో అనూహ్యంగా వుంది."

టైమ్ తెల్లవారుజామున నాలుగున్నరయింది.

ఈ గొడవలో అరగంట గడిచిపోయింది.

ఆ అమ్మాయి తను బ్రోతల్ నని ఒప్పుకుంటోంది. కాని అతను మొండిగా వాదిస్తున్నాడు.

"మాష్టారూ! పోలీసులకు యేదొకటి ఇచ్చి వదిలించుకోండి లేనిపోని న్యూసెన్స్." మరొక పాసింజెర్ సలహా ఇచ్చాడు.

"ఇదేం అన్యాయమండీ? ఆ అమ్మాయి నాకు తెలియదు మొర్రో అంటుంటే." అన్నాడు కిరణ్.

"మీకు తెలియకుండా మీ రూమ్‌లో, మీ పక్కలో పడుకుందా ఆ అమ్మాయి? భలే వారండీ మీరు? మీ కథలు ఎవరు నమ్ముతారు చెప్పండి."

"రెడ్ హేండెడ్‌గా దొరికి పోయాక గూడా దబాయిస్తారేమిటండీ! భలే ఘరానాగా వుందే మీ వ్యవహారం."

"తొందరగా తేల్చండి వ్యవహారం. టైమ్ వేస్టు. బంగారంలాంటి నిద్ర తగలబడిపోయింది."

తలా ఒకమాట అంటున్నారు.

"మీరు ఎంత గొడవచేసినా నేను నయాపైసా ఇవ్వను. మీరేం చేసుకుంటారో చేసుకోండి. ఐ విల్ ఫేస్ ది సర్కమ్‌స్టెన్స్." దృఢంగా అన్నాడు కిరణ్.

"అయితే పదండి స్టేషన్‌కి." ఒక కానిస్టేబుల్ కోపంగా అరిచాడు.

"పదరా....పద...." మరొకడు నెట్టాడు.

"బీ కేర్‌ఫుల్. డోంట్ టచ్ మీ!" పిచ్చివాడిలా అరిచాడు కిరణ్.

అందరూ అదిరిపోయారు ఆ కేకకి.

"నాకు రూల్స్ తెలియవనుకున్నారా? లాడ్జింగ్

రెయిడ్ చెయ్యడానికి కానిస్టేబుల్స్‌కి పవర్స్ ఉన్నాయా? ఐ విల్ స్పీక్ విత్ డియస్పీ, ఆర్ విత్ సర్కిల్ ఇనస్పెక్టర్. కమాన్ మేనేజర్." అని రిసెప్షన్ కౌంటర్ దగ్గరికి పరిగెత్తాడు కిరణ్.

"మేనేజర్ గివ్ మీ టెలిఫోన్ నంబర్స్ ఆఫ్ డియస్పీ, సర్కిల్ ఇనస్పెక్టర్!" కిరణ్ ముఖం జేవురించింది.

పోలీస్ కానిస్టేబుల్స్ ముఖాలు మాడిపోయాయి. లాడ్జి మేనేజర్ కంగారు పడిపోయాడు.

"సర్కిల్ ఇనస్పెక్టర్ రెయిడ్ చేస్తే బాగుండేదా నీకు. మేం చేసినా ఆయన చేసినట్లే డైరీ రాస్తారు. నీకు తెలుసో లేదో ఆ సంగతి" ఒక కానిస్టేబుల్ అన్నాడు.

"అదంతా ఇప్పుడే తేల్చుకుంటాను. ఐ వోంట్ లీవ్ యూ! మేనేజర్ గివ్ మీ నెంబర్స్ ఆర్ గివ్ మీ టెలిఫోన్ డైరెక్టరీ" అన్నాడు కిరణ్ కోపంతో వూగిపోతూ.

మేనేజర్ "మే.. మే.." అంటున్నాడు.

కథ ఇలా అడ్డం తిరుగుతుందని అతను కలలోకూడా అనుకోలేదు.

కిరణ్ లాడ్జి మేనేజర్ చొక్కా పట్టుకున్నాడు.

"యూ! రాస్కెల్. నేను కొత్తవాడినని, నన్ను మోసం చేసి, బెదిరించి, భయపెట్టి డబ్బు లాగాలనుకున్నావా? నేనెవర్నో నీకు తెలీదు. ఇప్పుడే చూపిస్తాను. నీ లాడ్జి మూయిస్తాను" కేకలు పెట్టాడు రెచ్చిపోతూ.

దాదాపు అన్ని గదుల్లోని పాసింజెర్స్ లేచిపోయారు అతని కేకలకి.

"చూడండి ఫ్రెండ్స్ ఈ లాడ్జి మేనేజర్ మోసం. నేను అర్ధరాత్రి పన్నెండు గంటలకు వచ్చి రూమ్ తీసు

ఉన్నాను. 'నేనా రూమ్ ఆక్యుపై చెయ్యకముందే బెడ్ క్రింద ఒక అమ్మాయిని దాచాడు. పోలీసులతో లాలూచీ పడి ఇంత నాటకం ఆడాడు. మనం భయపడాల్సిన పని లేదు. గదిలో అమ్మాయి వున్నంత మాత్రాన వ్యభిచారం చేసినట్లుకాదు. గవర్నమెంట్ హాస్పటల్లో డాక్టర్తో చెకప్ చేయించితే నిజం బైటపడిపోతుంది. నేను అందుకు సిద్ధంగా వున్నాను. పిలిపించమనండి సర్కిల్ ఇనస్పెక్టర్ని...."

కిరణ్ మాటలకి మేనేజర్ గడగడ వణికిపోయాడు. కానిస్టేబుల్స్ జారుకున్నారు.

అమాంతం కిరణ్ కాళ్ళు పట్టేసుకున్నాడు లాడ్జి మేనేజర్.

12

అర్ధరాత్రివరకు జర్నీ, పర్యాత లాడ్జిలో జరిగిన న్యూసెన్స్వల్ల నిద్రసరిపోలేదు కిరణ్కు.

కళ్ళు మండుతున్నాయి. మత్తుగా వుంది. ఇంకా నిద్రపోవాలనిపిస్తోంది. కళ్ళు మూస్తే ఎప్పుడు మెలకువ వస్తుందోనని బద్ధకం వదలడానికి రెండుసార్లు 'టీ' తీసుకున్నాడు. స్నానంచేసి డ్రెస్ చేసుకునేసరికి పది దాటింది. ఇడ్లీ, దోసెవంటి సౌత్ ఇండియన్ డిష్లు దొరకవని చెప్పారు. పూరీ తీసుకుని చాంద్ టాకీస్కి ఆటోలో వెళ్ళాడు.

థియేటర్ దగ్గర నిర్మానుష్యంగా వుంది. మెయిన్ గేటు తీసేవుంది. స్వీపర్లు ఆవరణంతా వూడుస్తున్నారు. 'బాంబే టూ గోవా' అనే సినిమా మార్నింగ్ షో 11-30కి అని బోర్డుమీద రాసి వుంది. 'సంతోషిమా' రోజూ మూడు ఆటలు. ప్లాస్టర్ ఆఫ్ పారిస్తో చేసిన

'సంతోషిమా' విగ్రహం వుందక్కడ. విగ్రహానికి పూల దండలు, పసుపు, కుంకుములతో పూజలు చేస్తున్నారనడానికి నిదర్శనంగా కలిపిస్తున్నాయి.

మేనేజర్ రూమ్ తీసి ఉంది.

అరవై ఏళ్ళపైన ఉన్న ముసలాయన కూర్చుని టిక్కెట్ బుక్స్ కట్టలు లెక్కపెడుతున్నాడు. ప్రక్కనే బీరువా తీసివుంది.

నెత్తిన కూచీ టోపి, చిన్నగడ్డం, షేర్వాణీ, కళ్ళజోడుతో సన్నగా ఆరోగ్యంగా ఉన్నాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్ సాబ్" అన్నాడు కిరణ్ గుమ్మంలో నిల్చొని.

అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు.

తలెత్తి చూసి లేచి నిలబడ్డాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్. ఆయీయే! బైఠీయే... !" అని ఆహ్వానించాడు.

అతను ఉర్దూ ధారాళంగా మాట్లాడుతున్నాడు.

కిరణ్ కి హిందీ వచ్చు.

"నా పేరు కిరణ్. హైదరాబాద్ నుంచి వచ్చాను" అని తనను పరిచయం చేసుకున్నాడు. అతను తన పేరు అబ్దుల్ సత్తార్ అని చెప్పాడు.

"అచ్ఛా! బోలియే" అన్నాడు అతను.

"మీరు ఈ థియేటర్ ప్రొప్రయిటరా?"

సత్తార్ నవ్వాడు.

"ప్రొప్రయిటర్ ని అయితే ఈ ఖర్మ ఎందుకు భాయ్! హాయిగా కారులో తిరిగే వాడిని. ఎప్పటినుంచో ఇక్కడ పనిచేస్తున్నాను. మొదట్లో బుకింగ్ క్లర్కుగా

పని చేసేవాడిని. తర్వాత ఆపరేటర్ పని నేర్చుకున్నాను, అసిస్టెంట్ మేనేజర్ చేశాను. మేనేజర్ చనిపోయాడు. ఇక అప్పట్నుంచి నేనే మేనేజర్‌గా ఉంటున్నాను."

"అయితే మీరిక్కడ చాలాకాలం నుంచి వుంటున్నారన్నమాట."

"ఆఁ.... దాదాపు ముప్పై ఏళ్ళు దాటింది."

"సత్తార్ భాయ్! నాకొక సహాయం చేసి పెట్టాలి."

"చెప్పు భాయ్! నాకు వీలైతే తప్పకుండా చేస్తాను."

"పదేళ్ళ క్రితం సంగతి. అవతారకృష్ణ అని హైదరాబాద్‌వాలా! ఈ థియేటర్ లీజ్‌కి తీసుకుని నడిపాడు. గుర్తుందా?"

సత్తార్ వెంటనే అన్నాడు.

"గుర్తులేకపోవడం ఏమిటి భాయ్! వాడుట్టి బద్మాష్. తన్నులు తినిపోయాడు ఈ వూరునుంచి. పచ్చి మోసగాడు."

కిరణ్‌కి ఆనందం కలిగింది.

'హమ్మయ్య' అని తృప్తిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

"వాడు ఇప్పుడు ఎక్కడున్నాడో కావాలి భాయ్! ఇక్కడ్నుంచి యే వూరు వెళ్ళాడో మీకు తెలిసి వుంటుంది."

సత్తార్ చెప్పాడు.

"కొన్నాళ్ళు మా థియేటర్‌ని వీక్లీ హైర్‌కి తీసుకుని నడిపాడు. బొమ్మలు హైదరాబాద్‌నుంచి తెచ్చుకునేవాడు. చిన్నిస్ట్రిబ్యూషన్ కంపెనీపెట్టి దెబ్బతిన్నాడని అక్కడ కాస్త కన్సెషన్ రేట్‌లో బొమ్మలు ఇచ్చేవాళ్ళు. అయిదారు నెలలు బాగానే బుద్ధిగా వున్నాడు. కాస్త డబ్బు కూడా సంపాదించాడు. తర్వాత దురాశ

పుట్టింది. చిట్ ఫండ్ కంపెనీ అని పెట్టాడు, అదైనా జాగ్రత్తగా నడుపుకుంటే బాగానే వుండేది. హై సర్కిల్లో పరిచయాలు యేర్పడ్డాయి. అక్కడ్నుంచి యేవుంది? ఖానా, పీనా, బజానా! దివాలా తీశాడు. చాలామంది దగ్గర అప్పులు చేశాడు వడ్డీ ఇస్తానని. బద్మాష్ నా దగ్గర రెండు వేలు తీసుకున్నాడు.

సత్తార్ చెప్పిన దాన్ని బట్టి అవతారకృష్ణ ఈ వూరు వచ్చిన కొత్తలో బాగానే సంపాదించాడని, తర్వాత వ్యసనాల పాలై అంతా పోగొట్టుకుని ఫకీర్ అయ్యాడని అర్థం చేసుకున్నాడు.

“వాడితో మీకేం పని భాయ్?” అడిగాడు సత్తార్.

“వాడీ అదే కేసు మా నాన్న దగ్గిర పదివేలు అప్పుతీసుకున్నాడు. అప్పుడు నేను చిన్నవాడిని ఇదుగో ఇప్పుడు, అప్పుడని తిప్పాడుగాని డబ్బు ఇవ్వలేదు. మా నాన్న చచ్చిపోయాడు. ఇక నేనే వసూలు చేసుకోవాలి” చెప్పాడు కిరణ్.

సత్తార్ నవ్వాడు. “ఆశ వదులుకో భాయ్! వాడు ఇస్తాడని నాకు నమ్మకం లేదు.”

“ట్రై చేస్తాను.”

“ఖర్చులు దండగ.”

కిరణ్ నవ్వి వూరుకున్నాడు.

“వాడి బావగారు వచ్చి తీసికెళ్లాడు. లేకపోతే ఇక్కడే చిప్పతీసుకుని ఫకీర్ లా అడుక్కుంటుండే వాడు” అన్నాడు సత్తార్.

“ఎవరు వాడి బావ? ఏ వూరు తీసుకెళ్లాడో కొంచెం గుర్తుతెచ్చుకో భాయ్.”

(ఇంకా వుంది)